

ZEECULENTA

21e jaargang 2012

Afdelingsnieuws van de afdeling Zeeland van de Nederlands-Belgische Vereniging van liefhebbers van cactussen en andere vetplanten, "SUCCULENTA".

Nieuwbouwproject "Cactushof Santa Laurentica" is gerealiseerd door:

Ferry Molenaar bv

kasonderhoud, renovatie en aluminium constructies

Buysballotstraat 5 BU 5
2693 BD 's-Gravenzande
Tel. 06 51 408 081
www.kasrenovatie.nl

Bij Intratuin komen je ideeën tot bloei.

intratuin

HET GROENE WARENHUIS

**Koudekerke
Galgeweg 5
Tel: 0118-551623**

COLOFON

"Zeeculenta" is het afdelingsnieuws van de afdeling Zeeland van de Nederlands-Belgische Vereniging van liefhebbers van cactussen en andere vetplanten, SUCCULENTA.

Opgericht 12 maart 1968.

De afdeling Zeeland komt maandelijks bijeen op de laatste vrijdag van de maand (met uitzondering van de maanden juli en december).

Plaats : De Stenge, Heinkenszand.

Aanvang : 20.00 uur.

De afdelingscontributie bedraagt € 12,-- per jaar.

Gironummer 2645478 t.n.v. Succulenta Zeeland te Middelburg.

BESTUUR:

Piet van de Vrede	voorzitter/penningmeester
Sandra van Offenbeek	secretaris
Kees de Bonte	bestuurslid

Secretariaat:

Schoolstraat 26
4417 AB Hansweert
Tel.: 0113-383290

e-mail: cactus.sandra@zeelandnet.nl

REDACTIE:

Tonnie de Rijke	hoofredacteur
Piet van de Vrede	redactielid
Bertus Spee	redactielid

Redactie:

Noordweg 444
4333 KL MIDDELBURG
Tel.: 0118-615047

e-mail: thonderi@hetnet.nl

Drukwerk : Offsetdrukkerij GetokA v.o.f., Kapelle.

WWW.ZEECULENTA.NL

info: post@zeeculenta.nl

Uitnodiging

Voor de bijeenkomst te houden op vrijdag **30 november 2012** in De Stenge te Heinkenszand.

Aanvang: 20.00 uur

PROGRAMMA

1. Opening en extra verloting.
2. Notulen, ingekomen stukken en ander nieuws.
3. Rondvraag.
4. Pauze en plantenverloting, de planten worden geleverd door Han Mesu.
5. **RUTA NORTE-1.** Deel 1 van een achtdelig beeldverslag van de Chili-expeditie door Tonnie de Rijke.

6. Sluiting.

Namens het bestuur, Sandra van Offenbeek, secretaris.

=====

Agenda afdeling Zeeland 2012.

30 november 2012	Ruta Norte-1, deel 1 van een 8-delig beeldverslag van de Chili-reis van Tonnie de Rijke.
december 2012	Vakantie, geen bijeenkomst.
25 januari 2013	Jaarverslagen en bestuursverkiezing.
- =====

TE KOOP: cactusmeststof, bims, etiketten, watervaste pennen en andere benodigdheden voor onze hobby. Belangstellenden kunnen contact opnemen met Han Mesu (0118-615702).

Verslag van de bijeenkomst van 26 oktober

Na opening door Piet van de Vrede beginnen we met de vergadering.

Afmeldingen van Herman Weezepoel, Tonnie de Rijke, en Joke van Lavieren.

We zijn met 11 man aanwezig. Plantjes voor de verloting zijn van Han Mesu en Kees de Bonte, die eendeneieren inzet.

Als ingekomen stuk een uitnodiging om mee te doen met een Ambachtsmarkt te Koudekerke 15 december. In de kassen van Kesterloo. Han zegt hier wel aan mee te willen doen. Voor een keer dicht bij huis.

Bij de rondvraag vraagt Han of er meer informatie is over de markt in Meliskerke, maar helaas nadere info nog niet bekend. Over het stukje van Joke over tassen gemaakt van Aloë, vraagt Bertus Spee zich af of dit toch geen Agave moet zijn. Heb even gegoogeld, Joke had het goed er is een of ander buideltasje gemaakt van Aloëvezels. Er was een foutje ingeslopen in het vorig verslag, Bertus had iets gezegd, maar die was dus niet aanwezig. Dit had misschien Herman moeten zijn. Zelf vertel ik nog over dat ik met de overgebleven planten van Han op Hansweert tijdens het dweilbandfestival heb gestaan. Ook niet zoveel verkocht, maar nadien kwamen er 3 jongens aan de deur, oudste nog geen 11 denk ik. Die hebben aardig wat cactussen gekocht van hun zakgeld. Totaal nog voor 58 euro verkocht.

Han vertelt nog dat hij tijdens zijn vakantie in Spanje naar Barcelona was geweest. Daar zijn de planten 3 keer zo duur als hier. Bij de metro daar moet je dus heel goed uitkijken voor zakkenrollers. Hij was met het instappen bijna gerold, hij voelde de man zijn hand in zijn broekzak en kon voorkomen dat zijn portemonnee weg was. Bij thuis komst zag hij dat de Ariocarpussen ontzettend veel bloemen hadden. De ene dag telde hij 75 bloemen en de volgende wel 100. En dat voor de tijd van het jaar. Na de pauze uitleg en dia's over Turbinicarpus door Piet. Hij vertelt ook nog over zijn aftreden. Wij zoeken dus een nieuwe voorzitter en eigenlijk ook nog een penningmeester. Denk er over na of je een van deze functies wilt overnemen. We horen graag van jullie.

Ruim voor elfen sluit Piet de vergadering af.

Secretaris Sandra van Offenbeek

Oproep

Het bestuur van de Succulenta afdeling Zeeland is op zoek naar een nieuwe voorzitter.

Heeft u interesse, meld u dan aan bij het bestuur.

Uit den ouden doosch.

In de bibliotheek is de CD opgenomen met daarop de Succulenta's van 1919-1943. De komende uitgaven gaan we hieruit wat interessante en leuke items in "Zeeculenta" plaatsen. Volgende wetenswaardigheden komen uit de jaargang 1931. NB. Plantennamen komen ook uit den ouden doosch. In de afgelopen 85 jaren is er nog al het een en ander veranderd in de naamgeving, hecht hier dus niet al te veel waarde aan.

GEBOORTEBEPERKING IN HET PLANTENRIJK

door G. A. FRICK. Los Angeles.

In de woestijnen der Vereenigde Staten en Mexico vindt men Cactussen en Kreosootheesters¹⁾ gezellig bijeengroeiend, doch ze zijn tegenover elkander gesteld als de Noord- en Zuidpool in hun methoden om aan groote droogte weerstand te bieden en in leven te blijven gedurende eidelooze maanden zonder regen. De Cactus, die slechts ondiep wortelt, neemt in natte jaargetijden snel water op om het in reservoirachtige lichamen op te sparen en weet zodoende het droogteprobleem op te lossen. De Kreosootheester daarentegen stelt zich openlijk aan eventueel watergebrek bloot, wijl hij evenals de meeste andere planten en de mensch zijn dagelijkschen drank van noode heeft, en toch blijft hij bestaan de droogte en dorheid der woestijn ten spijt! Om dit mogelijk te maken dient wel een der meest verwonderlijke eigenschappen van den Kreosootstruik, nl. dat hij aan geboortebeperking doet, iets dat lange jaren aan den aandacht van onze geleerden en botanici ontgaan is. Door deze eigenaardige hebbelijkheid worden echter de Cactussen in geen enkel opzicht aangetast, want ze groeien zonder bezwaar tot aan den voet dezer heestertjes. De Kreosootstruik pleegt den grond rondom zich met een overvloed van zaden te bestrooien, waarvan echter slechts weinigen het ooit tot ontkieming brengen, doordat, zoo een door Dr. Forest Shreve van het Carnegie Laboratory te Tucson, Arizona, gedaan onderzoek ons leert, de plant een soort gif over de zaden uitstort, hetgeen de ontwikkeling hiervan vertraagt: wanneer dit vergift uitgewerkt is, wordt de kieming der zaden nog tegengehouden door een andere giftstof, die in de vallende bladeren medegevoerd wordt. *Echinocacti* en *Kreosootheesters* gezellig bijeengroeiend in Neder-Californië. Dit is nu de manier van den Kreosootheester om de bevolking dicht bij zijn eigen wortels, die tot een diepte van 15 of meer Eng. voet den grond binnendringen, zooveel mogelijk te onderdrukken in een land. waar niet genoeg water is voor groote plantenkolonies. De Cactus heeft langen tijd de geleerden op een dwaalspoor gebracht, doch nu dat dit verbazingwekkende mechanisme van den Kreosootheester ontdekt is. zal dit ongetwijfeld er toe medewerken om tot een juister begrip te komen hoe men uit een landbouwkundig oogpunt de woestijn beter aan den mensch dienstbaar zal kunnen maken, daar er van de Cactus eigenlijk nooit iets gevonden is. dat van werkelijk groote gebruikswaarde zou kunnen zijn ²⁾.

Vert. M. K.

¹⁾ De wetenschappelijke naam van den Kreosootheester is *Larrea mexicana*. Ze behoort tot de familie der *Zygophyllaceae*, waaronder veel xerophyten. Ook de Guajacboom (*Guaiaecum officinale*). die in W.-Indië thuishoort en het zoogenaamde pokhout en de guajacahars levert, maakt deel uit van deze plantenfamilie.

²⁾ Behalve dan de vruchten van sommige *Opuntia*'s, waarover de heer Frick in een volgend artikel het een en ander zal mededeelen. M. K.

Zuid Afrika – Namibie 2011.***Vrijdag 28 okt. Sendelingsdrif – rondje Richtersveld.***

De zon is al vroeg op aan een wolkenloze hemel, we knutselen zelf een ontbijt in elkaar en halen daarna een permit om het park in te rijden, met voldoende eten en water in het bakkie moeten we de dag door kunnen komen, dan rijden we noordwaarts het prachtige gebied in en maken al snel enkele stopjes, we vinden o.a. mooie Hoodia's en Lavrania's, dan draaien we oost en gaan richting groeiplaats van Pachypodium namaquanum, al snel zien we talrijke grote exemplaren op de steile zuidhellingen staan, we klimmen wat rond en vinden ook vrij jonge planten, bij de volgende stop in een kloof zien we Commiphora's en enorme clusters van Trichocaulon alstonii vol in bloei met felgele bloemen, een prachtig gezicht.

Wat verderop gaan we zuidwaarts en passeren dan een moeilijk begaanbare pas, de 4x4 doet zijn werk echter prima en nu steken we een grote kale zandvlakte over, verder oost komen we via een droge en nauwe rivierkloof bij De Hoop aan de Oranjerivier uit, hier groeien echter heel weinig planten we zien alleen Euphorbia virosa en gariepina, we lunchen aan de rivier en koersen dan zuidwest richting Helskloof, we rijden door een mooi en afwisselend gebied en maken nog wat stops, in dit gedeelte van het park groeit aanmerkelijk minder dan aan de westkant, alleen zien we regelmatig Aloë dichotoma, ramosissima en een zeldzame pillansii, het wordt wat groener en grasachtiger als we de Helskloofpas op rijden, helemaal boven spotten we nu enorme populaties van Aloe pearsonii, alle zuidhellingen staan er vol mee, een prachtig gezicht, ook vinden we nog een Stapelia achtige, de wind neemt ook weer stevig toe en het koelt flink af, we rijden nu de slechte en steile pas af en komen weer op de weg naar Sendelingsdrif, na 20 km komen we rond 19.00 uur weer bij onze hutjes aan, we kunnen nog net wat boodschappen inslaan en Teddy zorgt weer goed voor ons, met haar potjekos eten we onze buikjes rond, ook kapen we weer een wijn soldaat, en babbelen nog een poosje na over deze geweldige dag, als Wim zijn luiken vallen is het tijd om te gaan knorren en kruipen we onder de wol.

Vandaag 124 km.

Zaterdag 29 okt. Sendelingsdrif – Aus – Luderitz.

De Oranjerivier ligt zo glad als een spiegel, het is prachtig weer, na een ontbijtje gaan we naar het grenskantoor en regelen de overtocht naar Namibie, dit kost de nodige tijd en papierwerk, maar dan kunnen we het pontje op, binnen een paar minuten zijn we aan de overkant en gaan naar de volgende grenspost, ook hier weer een hoop papierwerk voor we onze stempels krijgen, dan kunnen we verder maar na een paar km krijgen we nog een politie controle, waar we uitgebreid onderzocht worden, ook dit loopt goed af en nu rijden we naar Rosh Pinah, hier begint een mooie nieuwe asfaltweg, na 38 km stoppen we om een Euphorbia te zoeken die hier voorkomt, we vinden er echter geen, we kijken nog op een heuvel rond en hier groeit ook weinig, een Cotyledon en een Crassula soort, nu rijden we 50 km verder door een kaal en vlak gebied en zoeken nogmaals, ook hier niks te vinden.

Een derde stop is bij een steenachtige rug en hier groeien enkele Lavrania perlatum, vervolgens rijden we door tot 10 km voor Aus en gaan eerst lunchen, dan kijken we op de kale heuvels oost van de weg en vinden nu wel talrijke planten zoals Aloe microstigma, een heel kleine Crassula corallina, Monsonia crassicaule, Avonia

albissima en verschillende Mesems, intussen is het weer flink gaan waaien, we gaan door naar Aus, een heel klein dorpje en tanken hier, vervolgens gaan we west de B4 op richting Luderitz, door een enorm groot en kaal landschap rijden we naar de kust, enorme zandduinen waaien hier tot op de weg. Vlak voor Luderitz komen we door een kaal rotsachtig gebied, we stoppen naast het kerkhof en lopen de achterliggende heuvels op, al vlug vinden we hier Lithops optica, heel kleine plantjes en diep in de stenige grond, verder 2 verschillende Pelargoniums, Monsonia patersonii, Cheiridopsis meyerii, Anacampseros retusa, Eberlanzia spinosa, Crassula columella, Halenbergia hypertrophyca, Othonna en diverse aparte Mesems, dan rijden we Luderitz in en hier kom je in een andere wereld, we maken een rondje door het stadje en rijden dan naar het Luderitz schiereiland, ook weer een heel apart gebied, bij het Diaz uitkijkpunt scharrelen we en tijdje rond en hier groeien ook nog verschillende succulenten tot vlak aan zee, hier zou ook nog een Euphorbia groeien maar die vinden we niet.

Dan weer terug naar Luderitz om een hotel te zoeken, we komen bij Kratzplatz terecht, een leuk en gezellig onderkomen, om 19.00 uur wandelen we door het nu kille stadje naar de haven en komen in een keurig restaurantje terecht waar we een heerlijk visje eten met een gezellig flesje erbij, en zo komt er een eind aan deze geslaagde dag.

Vandaag 376 km.

(Wordt vervolgd)

Bertus Spee

=====

9 oktober 2011; Chañaral - Pan de Azúcar - Cifuncho - Taltal (209 km./250 foto's)

Na het ontbijt vertrekken we uit Chañaral en nemen in het dorp gelijk de afslag langs de kust naar Parque Nacional Pan de Azúcar, dat zou mooi moeten zijn. Nog maar net buiten Chañaral stoppen we om 9 uur al langs de oceaankust omdat we cactussen op de rotsen zien. En wat voor cactussen, het staat hier vol met 2 soorten *Copiapoa*'s, een blauw-grijze kort bedoornde en een geel-oranje langer bedoornde groene *Copiapoa*. Dat wordt puzzelen van de winter. Horen we Henk ineens luid roepen, hij is niet de heuvels

opgegaan, maar over het vlakke naar de oceaan gelopen. Wij er naartoe rennen, heeft onze kleinste reisgenoot evenzo kleine plantjes gevonden. Ze hebben last gehad van zonnebrand, dus moeilijk op naam te brengen. we denken het te moeten zoeken in de hoek van *Thelocephala aerocarpa* of *odieri*, voor *napina* is het te dun bedoornd? Nou, nou, 9 uur en de dag al geslaagd door deze aparte nieuwe vondst. O ja, we komen nu noordelijker en verdwijnt de wilde plantengroei zo zachtjesaan, alleen de echt harde planten, zoals de Chileense *Euphorbia lactiflua* gedijt hier nog goed. Het landschap wordt woester en ruiger, maar niet minder mooi. Helaas is het 's ochtends altijd frisjes door de nevel die vanaf de oceaan tegen de bergen op waait. Maar meestal brandt de zon er nog voor de middag doorheen. We rijden door tot het nationale park, maar bij

het informatiegebouwtje is niemand te zien, dan maar naar binnen zonder te betalen, het is tenslotte ook de doorgaande weg. We rijden op het gemakje over de zandweg en al na de eerste berg vergapen we ons aan de zandvlakten die letterlijk helemaal vol staan met *Copiapoa cinerascens*. De naamgeving is heel eenvoudig, de parkbeheerder heeft er een bordje "Sector de *Copiapoa Cinerascens*" bijgezet. Verbluffend wat een aantallen en wat een grote clusters. En dat altijd in de zeewind. Hier heb ik heel aparte foto's gemaakt met de oceaan als achtergrond. En soms een liggende reisgenoot, want tja, niet iedereen heeft een fototoestel waar je bovenlangs in kunt kijken! Dankzij onze arendsogen vinden we tussen al dit moois nog iets mooiers, in het harde zand zijn talloze ronde "vlekjes" te zien. Bij nadere bestudering blijkt dit (waarschijnlijk) dezelfde *Thelocephala odieri* of *aerocarpa* te zijn. Ook hiervan zijn de tepels aardig verbrand door de brandende zon of het brandende zand (letterlijk).

Bij het toeristische (hier varen ze naar de pinguïns) plaatsje Caleta Pan de Azúcar informeren we naar een vaartochtje, maar ze gaan niet, de zee is te ruw. Dan maar wat plaatjes van de hutjes en het haventje gemaakt. Ook het gevogelte ging graag op de foto, aalscholvers, gieren (wat doen die op zee? het zijn toch woestijnvogels?) en pelikanen waaronder zeldzaam mooie koningspelikanen. Wat een kleur en wat een scherpe tekening, dat zal van het scherm afspatten!

We zitten nog geen half uurtje in de auto na het vissersdorpje of er wordt weer al geroepen "*Copiapoa's*". Stoppen dus en het veld in. Het wordt op deze manier wel een heel stille expeditie, we komen op een zandvlakte terecht waar we voor de zoveelste keer sprakeloos staan. Het lijkt wel of er iemand honderden lichtblauwe paaltjes, allemaal onder dezelfde hoek, de grond ingeslagen heeft. Een voetbalvelden groot oppervlak begroeit met *Copiapoa columna-alba*. Van zaailing tot stokoude clusters. En allemaal schuin dezelfde richting uit, dit komt volgens mij eerder door de zonnestand dan door de wind. En de helder lichtblauwe kleur van de planten tezamen met de gitzwarte bedoorning doet bijna pijn aan je ogen. Als de foto's net zo scherp als in het echie worden, scheuren ze het projectiescherm. We spotten ook nog guanaca's of vicuña's, een soort mini-lama met gladde haren ipv wollig.

Dan rijden we naar het uitkijkpunt "El Mirador" en worden aangehouden door officiële mannetjes, blijken parkwachters te zijn. Of we een toegangsbewijs hebben? Nee dus, dus een heel eind terug naar een bezoekerscentrum om kaarten en weer dezelfde weg terug. Maar om twaalf uur zijn we weer op een nieuw plekje en verbazen ons weer over de massa's *Copiapoa's columna-alba*. Ons kleinste mannetje is goed op dreef, excuus; hij is het laagst bij de grond, en snuffelt weer hele velden

Thelocephala's odieri of *aerocarpa*, net als eerder in dit park, bij elkaar.

De lunchstop houden we in zo'n een desolaat landschap, zoiets is niet in te beelden als je er nooit geweest bent, zover je kunt kijken zand, zand en zand. Nooit geweten dat er zoveel kleuren zand bestaan. En verschillend van dichtheid, soms als beton zo hard en soms is het net of je in een pak meel stapt, je zakt er tot over je bergschoenen in. Ondanks de stralende zon en de blauwe hemel staat hier een bijna ijzig koude oceaanwind, helemaal niet lekker in je blote T-shirt, het beleg waait bijna van tussen je brood. Dan proberen we de weg naar Planta Esmeralda te vinden, maar helaas, ze trekken hier met een shovel een streep door de woestijn en ze hebben een nieuwe weg. Maar als ze de wegwijzers dan niet verplaatsen klopt onze kaart niet meer. We

komen uiteindelijk in Cifuncho terecht. Een mini-nederzetting aan een wel heel erg mooie baai, ook zonder cactussen veel foto's gemaakt. De steile heuvels achter Cifuncho beklommen en weer wat nieuws gevonden, *Coryphantha goldii*. Zo noemen de Tsjechen hem tenminste, in de literatuur komt deze naam niet voor. Het zijn prachtplanten, niet al te grote bollen, groenblauwgrijs berijpt met lange rechte goudbruine doorns. Waarschijnlijk is het wel een vorm van *Copiapoa rupestris*. En of het niet op kon vinden we ook nog joekels van *Eriosyce rodentiophila*. Juweeltjes! Net noordelijk van Cifuncho, bij het elektriciteitsverdeelstation vinden we in prachtige lavarotsomgeving vlak bij de oceaan de "echte" *Copiapoa rupestris*. Hier is geen twijfel over mogelijk. Maar...., deze is toch heel ander dan die we een uurtje eerder zagen? Deze heeft echte *Copiapoaribben* terwijl die van eerder meer tuberkels had à la *Thelocactus*. Misschien het verschil in standplaats, grondsoort en leeftijd? Indrukwekkend hoe hier in het landschap te zien is hoe de rotslagen verticaal naar boven gedrukt zijn.

Na Cifuncho wat ronddolend over de "nieuwe" zandwegen komen we toch op het pad naar Taltal. Hier zijn ze zelfs hele nieuwe asfaltwegen, voor de mijnbouw, aan het aanleggen. Langs deze weg stoppen we nog twee keer om voor de verandering weer eens wat te vinden wat we nog niet gezien hebben. We vinden een knollenveldje met bloeiende(!) *Thelocephala*'s. Planten zien we in eerste instantie niet omdat deze onder het gruisveld groeien. Heel apart, zomaar redelijk grote bloemen die ineens uit het grindveld komen! Je zou denken aan de plantjes die we eerder op de dag gevonden hebben, maar bij nadere bestudering klopt de bloem niet. Zou het dan toch *Thelocephala esmeraldana* zijn of *Neochilenia occulta* gezien de grootte en kleur van de bloem? Ook vinden we in dit veld een nog niet eerder gevonden *Eulychnia saint-pieana* en een roodbloeiende *Copiapoa*! Dit moet een vorm zijn van *Copiapoa rupestris* want deze heeft als nick-name *Copiapoa rubriflora*. En dat klopt helemaal. In Taltal komen we terecht in Hotel Plaza aan de boulevard met zicht op de pelikanen en zeehonden in de oceaan. Een heel net hotel, heel netjes ingericht, gerund door drie generaties (oma houdt alles in de gaten) die allemaal even vriendelijk en behulpzaam zijn. En dat voor maar 30.000 Cp. per tweepersoonskamer (€ 45). Hier blijven we trouwens twee nachten omdat in de omgeving van Taltal heel veel te vinden moet zijn. 's Avonds komen we in een restaurant terecht waar we taart en kippensoep vooraf krijgen en zo'n grote portie vlees/vis frieten en salade dat we het bijna niet op kunnen. Dat komt ook omdat we de slappe lach hebben en de soep steeds aangevuld wordt door onze tranen. Reden is de ober. Dit is een Chileense uitvoering van Mister Humphries uit de Engelse serie "Wordt u al geholpen". Wij gingen zijn bewegingen en gedrag imiteren wat leidde tot veel gelach. Al helemaal toen wij dachten dat hij een oogje op Henk zijn pretoogjes had. Een toetje hebben we maar niet meer genomen. Deze dag was alweer superder dan de vorige superdag. Houdt het dan nooit op? Om met Henk te spreken: "Dat ik dit nog mee mag maken!"

(Wordt vervolgd)

Antonio El Rico

Kom vlinderen bij Zeeland's
meest complete dagje uit ...

Vlindertuin/Tropical Zoo Berkenhof:

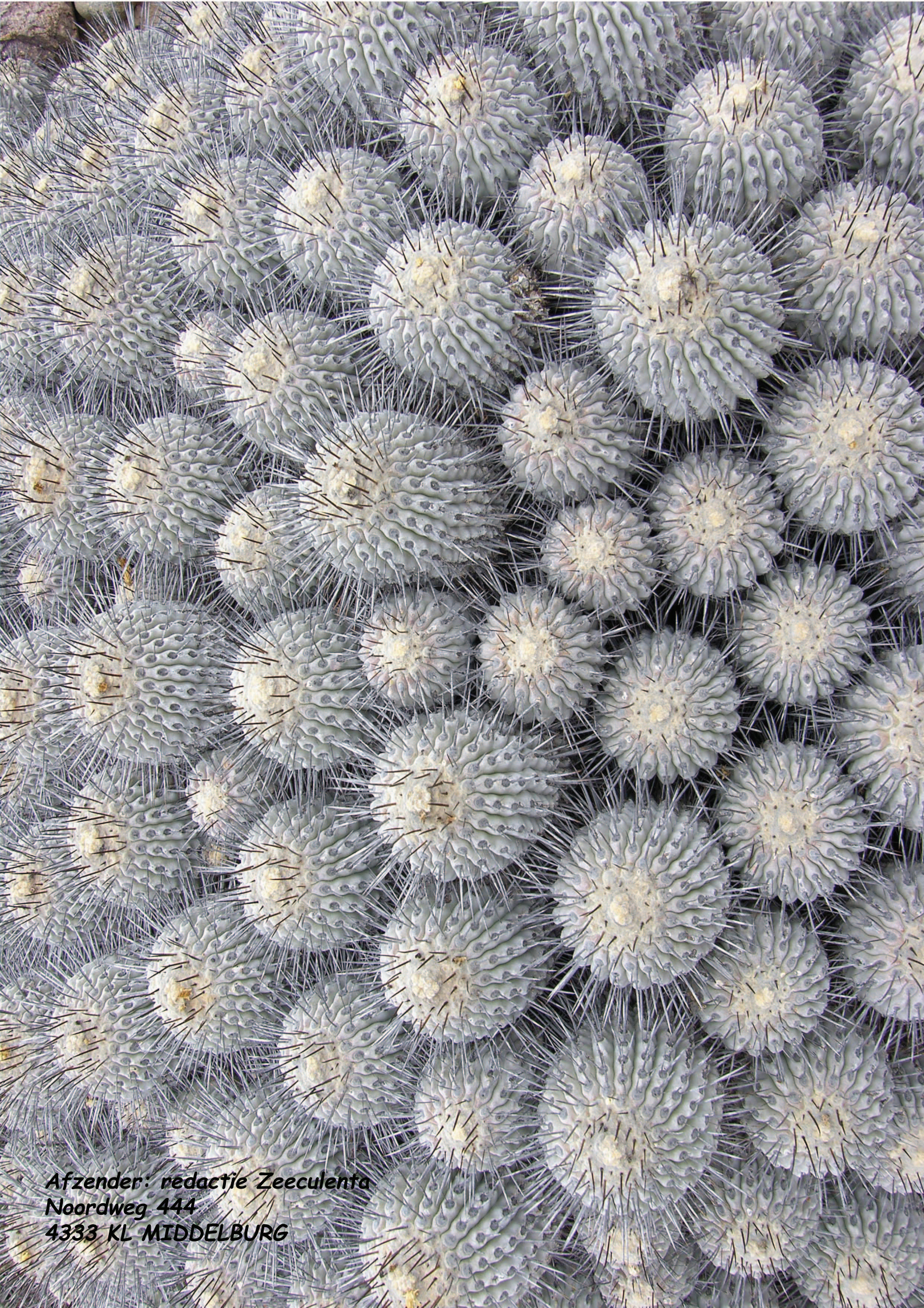
- Schitterende tropische tuin met tal van kleurige vlinders, vogels, reptielen en insecten. Prachtige cactustuin, aangelegd door Succulenta afd. Zeeland
- Sfeervol restaurant met wel 200 zitplaatsen en een ruim aanbod aan scherp geprijsde groepsarrangementen

De vlinders krijgen
vrienden!

Langeweegje 10a Kwadendamme
tel: 0113-649729 www.tropicalzoo.nl

Afzender: redactie Zeeculenta
Noordweg 444
4333 KL MIDDELBURG